

[Aage Fogh.]

ling af lovforslaget fremførte jeg et par ønsker over for den højtærede minister, idet jeg gerne ville have oplyst, om der var mulighed for at få gennemført visse ændringer. Jeg takker den højtærede minister, fordi der under udvalgsarbejdet er taget hensyn til disse ønsker.

Jeg ønskede for det første en lavere grænse for ikke-forsørgere, endvidere en lempelse af skalaen og som det tredje og vigtigste sådanne regler, at først og fremmest de yngre erhvervsdrivende, der havde brug for betydelige investeringer, og som derfor var tvunget til et beskedent personligt forbrug, kunne opnå lempelser med hensyn til opsparingen. Alle disse ønsker er der taget hensyn til, og det takker jeg for. Resultatet er blevet, at stabiliseringslånet udskrives på skalaindkomster ned til 12 000 kr. for ikke-forsørgere, medens grænsen 14 000 kr. er opretholdt for familieforsørgere.

Foranlediget af oplysninger i pressen om forslagens virkninger finder jeg det påkrævet at give nogle enkelte konkrete oplysninger om; hvad bestemmelserne virkelig betyder. Jeg vælger som grundlag familieforsørgeren, der har 14 000 kr. i skalaindkomst — altså efter at skatten er trukket fra og andre fra-drag foretaget; det vil vel normalt svare til en bruttoindkomst på 20 000-23 000 kr. Af denne indkomst skal der svares 100 kr., ikke i skat, men i opsparing. Hvis skala-indtægten stiger til 20 000 kr., kræves der 700 kr.s opsparing; hvis skalaindtægten stiger til 25 000 kr., er det 1 450 kr.; stiger den til 30 000 kr., er det 2 450 kr.; stiger den til 60 000 kr., er det 9 950 kr., og af det, som ligger derudover, udredes 30 pct. En skalaindkomst på 100 000 kr., der vel i almindelighed vil svare til en bruttoindkomst på 200 000 kr., skal således til opsparingen udrede 21 950 kr. Jeg skal ikke nægte, at disse beløb kan være generende i mange tilfælde, og jeg skal heller ikke lægge skjul på, at det ikke er med fornøjelse, vi for vort vedkommende går til dette lovforslag, men det er en nødvendighed.

Over for disse opsparinger er der så yderligere gennemført den efter mit skøn store forbedring, at ingen kommer til at betale et beløb, der overstiger det private forbrug ÷ 5 000 kr. Det ærede medlem hr. Axel

Kristensen sagde, at det havde ikke betydning for nogen, men hvis vi tager det sidste eksempel, jeg nævnedes, med en skalaindkomst på 100 000 kr., en bruttoindkomst på ca. 200 000 kr. og efter forslaget en lånepligt på 21 950 kr., vil forholdet være det, at hvis den pågældende sidder i en virksomhed, der kræver store investeringer, og han derfor er tvunget til at have et privatforbrug, der ligger på 25 000 kr. eller måske 20 000 kr., vil hans indbetaling gå 5 000 kr. ned under hans privatforbrug; det bliver altså ikke 21 950 kr., men måske 15 000 kr. Hvis vi tager en af de store indkomster med en skalaindkomst på 300 000 kr. og med forpligtelse til en indbetaling på 81 950 kr., vil det jo i mange, ja, i de fleste tilfælde medføre, at privatforbruget her sætter grænsen; anslår vi privatforbruget til at være 50 000 kr., bliver indbetalingen ikke 81 950 kr., men ca. 45 000 kr.

Jeg tror, det vil være meget gavnligt, om man ud over landet bliver helt klar over, hvad det virkelig drejer sig om. Det er min bestemte opfattelse, at den agitation, der er drevet både fra oppositionen her og fra den dertil indrettede presse, har skudt langt over målet. Jeg skal ingenlunde benægte, at de summer, der her er tale om at betale, kan være ubehagelige for mange, men jeg kan give det ærede medlem hr. Aksel Møller helt ret i det, han for et øjeblik siden sagde, at de vanskeligheder, landet er stillet over for, kan ikke afhjælpes, uden at det betyder afsavn for landets borgere. Det er i virkeligheden det, der har været den store fejl i en årrække, at folketinget, folketingets flertal og de skiftende regeringer ikke med tilstrækkelig tydelighed har sagt til landets borgere, til skatteyderne, til vælgerne, at med de udgifter, vi er bundet til på militærområdet og på andre, sociale områder, kan befolkningen ikke leve, som den har levet hidtil, det må få følger på det økonomiske område. Vi står derfor nu over for at skulle afhjælpe disse følger, og den lovgivning, vi behandler i dag, er et led i en kæde af love, der har dette mål.

Ud over de lempelser, der — således som jeg var inde på før — gives til folk, der har store investeringsbehov, kan der gives betydelige lempelser til folk, der har ganske ekstraordinære vilkår. Det gælder specielt for dem, der går fra fast løn over til pen-